

личностъ. Ако биографическия опитъ бѣше партизанска брошура съ съврѣмененъ колоритъ, то нѣмаше зжбъ да обѣлимъ противъ клеветата и изопачаванieto на историческитѣ факти, защото партизанскитѣ брошури, по нашему, иматъ за цѣль не да управятъ кривото, а правото да искривятъ. . . . .

На тази сѣща страница повторно автора иронизира „**кърва-вото писмо**“ на Заимовъ. Ние въ качеството си на рецензентъ, повторно му правимъ бѣлѣжка, да се не подиграва съ историческитѣ документи, защото това не му прави честъ, и като на бивши бунтовникъ, и като на събирателъ на факти и документи по историята на българското възстаническо движение. (Настоящата рецензия е писана прѣзъ 1888 год. декември мѣсець. Зах. Стояновъ бѣ още живъ. Слѣдъ прочитанието на рецензията ни (въ ржкописъ), той изяви готовностъ да поправи грѣшкитѣ при второ издание. Писмото му се намира запазено между книжата ни).

Какви лоши отношения е ималъ Заимовъ къмъ Ботева ние не знаемъ, но знаемъ отъ вѣрно мѣсто, че отношенията между Ботева и Заимовъ всѣкога сж били отъ най-добритѣ. Какво уважение е хранилъ Заимовъ къмъ Ботева и Ботевъ къмъ Заимова това би се доказало отъ много писма, които сж размѣнени между двамата бивши другари по дѣло. Ако биографа на Ботева съ това иска да каже, че Заимовъ не излѣзе отъ Вратца съ възстаницитѣ съ цѣль да изложи Ботева на смъртъ, той нека ни позволи да му възразимъ, че това е отъ негова страна *умишленна и подла клеветка*. Ако на Ботева четата бѣше минала въ I-то окръжие (Търновско) нѣмаше ли да послѣдва сжщия резултатъ, питаме ние? Хайде, да се съгласимъ на минутка съ биографа, че лоши били отношенията на Заимова съ Ботева, всѣдствие на това, той опръска съ поетическата си кръвь вратчанскитѣ голи канари! Но какво щѣше да му помогне главния апостолъ на I-то окръжие Стефанъ Стамболовъ, ако Ботевъ бѣше отишелъ съ четата си въ неговото окръжие? Нали сжщата *рая* щѣше да го посрѣщне, която посрѣщна и Хаджи-Димитровата чета? Да се расжждава така, както биографа на Ботева расжждава, значи да замижимъ прѣдъ дѣйствителността и вмѣсто нея да дадемъ мѣсто на измислицата и на личнитѣ антипатии или симпатии. . . . .

„Заимовъ станалъ по неволи бунтовникъ“ казва биографа. До колкото познаваме материалното положение на Заимова въ онова врѣме ние не вѣрваме, че той е станалъ бунтовникъ отъ гладъ или други съображения, освѣнъ отъ самото желание да помогне на свѣтото дѣло.

„Ни енергия, ни рѣшителностъ, ни искра отъ бунтовнически огънь е притежавалъ той — Заимовъ“, казва биографа на Ботева. Человѣка, който избѣгна посрѣдъ зима отъ Диарбекирската тъмница, който слѣдъ това бѣгство, прѣдприе да запали Цариградъ прѣзъ 1875 година, който седемъ мѣсеца се скита нощъ и денъ по Вратчанско, Орѣховско, Ломско, Берковско и Плѣвненско за да урежда съзаклятическитѣ комитети, не притежавалъ ни искра отъ бунтовнически огънь, споредъ характеристиката на биографа. . . . .